

SZÁM.

jegyzett

ajzok a

gra is.

4 frt.

a bré-

ar ifju-

94 kép-

2 frt.

. Külö-

ar ifju-

éza. 32

etekkel.

4 frt.

Második

30 szí-

70 kr.

alkalmi

és jele-

70 kr.

agban.

Kecské-

ete fá-

40 kr.

rténeti

ob ifju-

nes ke-

80 kr.

eti el-

Színes

80 kr.

ik egé-

aczel-

erkesz-

5 frt.

tet kü-

50 kr.

olyam.

gy-egy

gy kö-

50 kr.

Tanul-

s gyer-

el 1 frt.

elesebb

inezett

k és kis

ácsi. A

Színes

80 kr.

s ifjak-

ablába

1 frt.

ok. Kis

60 kr.

a-épület.
lat.

KIS LAP

KARÁCSONY. (Lásd a 414. lapon.)

XXIII. kötet. 26. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1882. december 24-én

KÉT KARÁCSONY.

— Beszélyke. —

UZMARÁS, csipős hideg este volt. A mint Dani bácsi haza felé sétált. Nem sietett, pedig nevezetes este volt ez: Karácsony estéje. A házakban mindenfelé vigan voltak már gyermekek, öregek a karácsonyfá körül, de az utcákon is lehetett még látni sok siető embert, ki vagy haza iparkodott, vagy valamely rokon vagy jó barát házába, hogy a szép ünnep örömeiben osztozzék.

Dani bácsi, mondom, nem sietett, hanem egészen kényelmesen sétált haza, mert őt bizony nem várta se karácsonyfá, se vidám társaság, legföljebb az öreg János, az ő hí inasa. Volt kényelmes, szép lakása, lett volna ott elég hely mulatságra, módja is lett volna benne, mert vagyonos ember volt; de hát Dani bácsinak nem kellett semmi efféle. Magányosan élt öreg inasával, mindennap ugyanabban az órában kelt föl, reggelizett, elolvasta hírlapját, sétált, ebédelt, megint olvasott, aztán megint sétált, és mindig ugyanabban az órában feküdt le. Jaj lett volna annak, a ki Dani bácsit megzavarja szobáiban. Hívhatták is barátai, ismerősei tyukkal-kalácscsal, nem ment ő sehova karácsony-estére. Még csak az kellene! Hiszen ott gyermekek vannak, lármáznak, kacagnak, néha bizony össze is pörölnek, sívalkodnak. No már ezzel a világból is ki lehetett volna kergetni Dani bácsit; neki csönd és a megszokott nyugalom kellett.

Ezért tehát nem törődött vele, mit csinálnak mások, hanem szépecskén ballagott haza s benyitott szobájába. Már rég sötét este volt, de Dani bácsinak gyertyára nem volt szüksége, hogy téli kabátját, kalapját letegye. Pontosan tudta, hogy az ajtótól hány lépésre van a ruha-fogas, onnan pedig a másik ajtó, melyen a szomszéd szobába megy, hol az öreg János már

meggyújtotta a lámpását és fölterített vacsorára.

Mint mindig, most is ilyenképen ment hát Dani bácsi a szoba tulsó sarka felé, levetette téli kabátját és indult a másik szobába mikor hirtelen meglepetve, szinte kővé dermedve állt meg. Mi ez? Mi hallatszik onnan a nagy karosszék felől? Ott van valaki! Rendes szabályos lélekzés hallható, mint mikor valaki alszik. Dani bácsi eleinte azt hitte, hogy álmodik, képzelődik, mert hiszen az lehetetlen, hogy az ő szobájában legyen valaki: tolvaj nem lehet, mert az csak nem fekszik le aludni; az öreg János meg a világ minden kincseért sem merne beleülni ura kedvencz karosszékébe. Pedig mind hiába, itt van valaki, — itt valami rettenetes dolog történt.

Dani bácsi a másik szobába rohant, hogy előszólítsa az öreg Jánost, de ez épen akkor nem volt ott. A lámpás azonban égett. Dani bácsi fölkapta és sietett vissza az első szobába, hogy az ijesztő titkot fölteritse. Látni aztán látott valamit, de csak még kevésbé értette, hanem a helyett megijedt annyira, hogy bizonybizony majd kiesett a lámpás a kezéből. Ha valami rablót lát, attól nem ijedt volna meg annyira; de a ki ott a karszékben feküdt és édesdesen szundikált, az — egy három éves, szőke, kedves kis fiucska volt. Olyan pompásan elhelyezkedett a nagy zsölyében, olyan nyugodtan aludt, mintha születése óta ez lett volna a rendes helye. A karszék mellett pedig egy kis láda állt, bizonyosan a kis fiucska holmijával.

Dani bácsi jó ideig csak ámult-bámult s az igazat megvallva, szinte megállt az esze, gondolkodni sem tudott, vagy legalább nem tudott semmi okosat gondolni arról, hogy hát ez a kis fiu kicsoda és hogy került ide? Soha se látta, hírét se hallotta valami efféle gyermeknek, a ki hozzá jöhetne. Végre, miután mind hiába törté a fejét, letette a lámpást, megint

kiszalad az öreg elé és kérdé:

— Az feléle:

— magam

—

Vagy eg

nyitott

kézen ve

nála s o

neve. M

letette a

kezét, s

nagyság

annyit

vasuti ál

—

Eb

okosabb

szemben

reá. És

mit érte

látta vol

küdhete

—

Az

épen azt

ők kette

ezzel a l

a kis fi

csodálko

Dani bá

most m

mint az

genek k

mulatsá

—

De

hanem e

aztán fü

sen Dan

apró kez

Mit teh

csak tér

legve me

kiszaladt a másik szobába, galléren fogta az öreg Jánost, odavezette az alvó fiúcska elé és izgatottságtól reszkető hangon kérde:

— Ki ez?

Az öreg János pedig vállát vonogatva felelé:

— Igen bizony, nagyságos uram, azt magam is szeretném tudni.

— Hogy került a gyermek ide?

— No, már azt megmondhatom. Vagy egy órával ezelőtt egy vasuti szolga nyitott be, hátán ezzel a kis ládával a kézen vezetve ezt a kis fiút. Czédula volt nála s ezen fölírva a nagyságos uram neve. Mikor megtudta, hogy jó helyen jár, letette a ladát, elbocsátotta a gyermek kezét, s azt mondta, hogy adjam át a nagyságos urnak. Mondani pedig csak annyit mondott, hogy egy ur küldi a vasuti állomásról.

Ebből Dani bácsi csöppet sem volt okosabb s egészen megzavarodva ült le szemben az alvó kis fiúcskával és bámult reá. És a mint nézte, olyan furcsa valamit érzett, mintha valahol, valamikor már látta volna ezt a fiúcskát. Pedig megesküdhett volna reá, hogy nem látta.

Az öreg János is csak bámult s már épen azt akarta kérdezni urától, hogy hát ők ketten, öreg emberek, mit csináljanak ezzel a hivatlan kis vendéggel? — mikor a kis fiu fölébredt s nagy kék szemével csodálkozva nézett körül az idegen helyen. Dani bácsi rettentően megijedt, hogy no most mindjárt sirva fakad az a gyerek, mint az efféle apróság rendszeren, ha idegenek közé kerül. No, az lesz csak kedves mulatság Dani bácsinak!

De nem, a fiúcska nem fakadt sirva, hanem ellenkezőleg nyájasan mosolygott, aztán fürgén leugrott a székről és egyenesen Dani bácsihoz szaladt, nyújtogatva apró kezeikéit, hogy emelje föl a térdére. Mit tehetett szegény Dani bácsi? Hát csak térdére vette s ekkor a kis fiu hízelve megszólalt:

— Andojta éhes!

— Ehes vagy? szolt Dani bácsi meglepetve. Hallja János? Mit csináljunk vele?

— Hát adunk neki vacsorát.

— Iden, ezutjot, szot ezutjot! szolt a kicsike.

— Azt nem, mert nincs, szolt János. Hanem van jó sült, az többet ér.

Andorka, mert így nevezte magát, ebbe is beleegyezett s azonnal átmentek a másik szobába, hol Dani bácsi számára már meg volt terítve. János még egy terítéket tett az asztalra és akármennyire bámult Dani bácsi, hát biz az csakugyan úgy volt, hogy egy kedves kis fiúcskával együtt vacsorált Karácsony estéjén. És hiába akart boszankodni, nem tudott, mert a kicsike oly kedvesen mosolygott, oly szelid, illedelmes volt, hogy lehetetlen lett volna reá haragudni.

— No János, szolt Dani bácsi, ezt ugy-e nem hittük volna, hogy olyan krisz-kindlit hoz nekünk a Jézuska. De legalább tudnók, kicsoda? Megpróbálom, talán tudja ez a bohó kis gyerek.

Ölébe vette Andorkát, ami a fiúnak nagyon tetszett. Hanem a beszéddel, azzal bizony nem boldogultak, mert Andorka csak annyit tudott, hogy a papa, — hát az a papa, a mama meg a mama és azt mondta a mama, hogy Andorka jó legyen, tehát Andorka jó lesz. Ezzel aztán vége volt a kis fiu tudományának, abba is hagyta az unalmas beszédet s e helyett inkább a bácsi óráját, aranylánczát, szemüvegét, szakálát, nyakkendőjét vette alapos vizsgálat alá, vigan kaczagva, majd meg hízelve, megölelve az öreget, mi közben így szolt:

— Andojta jó, ud-e? A bácsi isz jó, Andojta isz jó.

Végre, a mint ott játszogatótt, egyszerre így szolt:

— Andojta álmos!

Menten el is aludt ott a Dani bácsi ölében. Dani bácsi pedig szeretett volna

haragudni magára, hogy mit bajlódik ő ennyit egy idegen kis fiuval. De hiába akarta, nem tudott, mert hát akármilyen különöz öreg ember volt, nem volt rosszive és máris megszerette ezt a nyájas, kedves fiucsát.

— Okvetlen valami szerencsétlen szülők gyermeke. különben nem váltak volna el tőle épen ma. e szent estén, mikor minden gyermek örvend és vigadoz. Szegény kicsike! Ne mondják, hogy Karácsony estéjén megtagadtam tőle a hajlékot. Kissé kizavart szokott rendemből, . . . no de se baj. Majd holnap utána járok, kicsoda és hogy került ide.

De nem kellett másnapig várni. Az öreg János a szomszéd szobában a pam-lagon vetett ágyat a karácsonyi kis vendégnek s mikor lefektették, az öreg hü eseléd, ki nagyon bizalmasan beszélt urával, így szólt:

— De hát nagyságos uram, mégis csak jó volna megnézni, mi van abban a kis ládában. Hát ha ott nyomára jövünk valaminek?

Ez bizony igaz volt, erre nem is gondoltak a fölötti nagy ámulatukban, hogy ilyen váratlan karácsonyi ajándékot kaptak.

A láda lakatján egy kis szíjjon kulcsocska függött. — a lakat kulcsa volt. Fölnyitották a ládát s a mint Dani bácsi lehajolt, még nagyobb meglepetéssel mint eddig, pillantott meg a ruhácskák, gyermekjátékok fölött egy levelet, melyre nagy betűvel e szavak voltak írva: »Dániel testvéremnek.«

Néhány pillanatig mereven bámult a levélre s hinni sem akarta, amit olvasott. Lehetséges-é, hogy testvérétől való az a levél? Hiszen már régesrégén halottnak vélte és valahányszor rá gondolt, mindig elszomorodott. Hogy is ne, mikor ez olyan szomorú história volt. Hajdan, nagyon-nagyon régen, boldogan éltek együtt gyermek-éveiket. Dani volt az idősebbik, sőt vagy nyolcz-tiz évvel volt öregebb

öccsénél, Lászlónál, kit nagyon szeretett. De László sehogysom ütött bátyjára, hanem könnyelmű, dologkerülő, makacs volt. Fel is nőtt, de nem javult meg, mind nagyobb bajokba keveredett, szégyent és bánatot hozott szüleire és testvéreire, végre pedig egészen elszakadt tőlük. Később aztán Dani bácsi még hallott róla néha egyetmást, de jót soha sem, egyszerre pedig megszűnt a hire is. Annak pedig már vagy tiz esztendeje mult s Dani bácsi azt hitte, hogy meghalt. De ime most levél van itt tőle. A levél rövid volt és így szólt:

»Bátyám! Szégyent és bánatot hoztam rád és egész családomra, megérdemlem, hogy haraggal gondolj reám. Meg is fogadtam, hogy soha sem lépek eléd. Tiz esztendő óta pedig nem vagyok a régi rossz ember, idegen név alatt becsületesen dolgozom; de nem volt szerencsém. Most elhatároztam, hogy kivándorlok messze idegen országba, túl a tengeren, ott próbálok szerencsét. De kis fiamat, Andort, nem akarom magammal vinni a nagy utra. Ki tudja, milyen baj, nyomoruság vár ott az idegen világban! Hozzad küldöm. Légy nagylelkű, hiszen egykor szerettel engemet is. Nem kívárom hogy nekem megbocsáss, de könyörülj ártatlan kis fiamon, gondoskodjál róla. Isten megáld érette és áldani fog szerencsétlen öcséd.
LÁSZLÓ.«

Dani bácsinak könybe lábadtak szemei. Ez a kis fiucska tehát az ő testvérenek fia! Innen hát az az ismerős arc! Hiszen ha maga a jobb utra tért László jött volna, őt is igazi testvéri szeretettel fogadta volna vissza.

— Igen, fölnevelem, derék embert nevelek belőle! szólt a jó öreg.

Aztán kiment a vén Jánoshoz és félig zavarodottan mondá a hü öreg eselédnek:

— No, János, mi megkaptuk a karácsonyi ajándékot. Vége van a nyugalmas

életünk
háznál
képen.

Já
vált, a

nagyság

De

ebben l

esztend

kedven

az öre

mek v

okozot

vette

hát az

ját vis

Dani

olvast

jait. T

életünknek, ezentul gyermeklárma lesz a háznál, mert a kis fiu itt marad végképen.

János nagyot nézett és fejét csóválta, aztán csak annyit mondott:

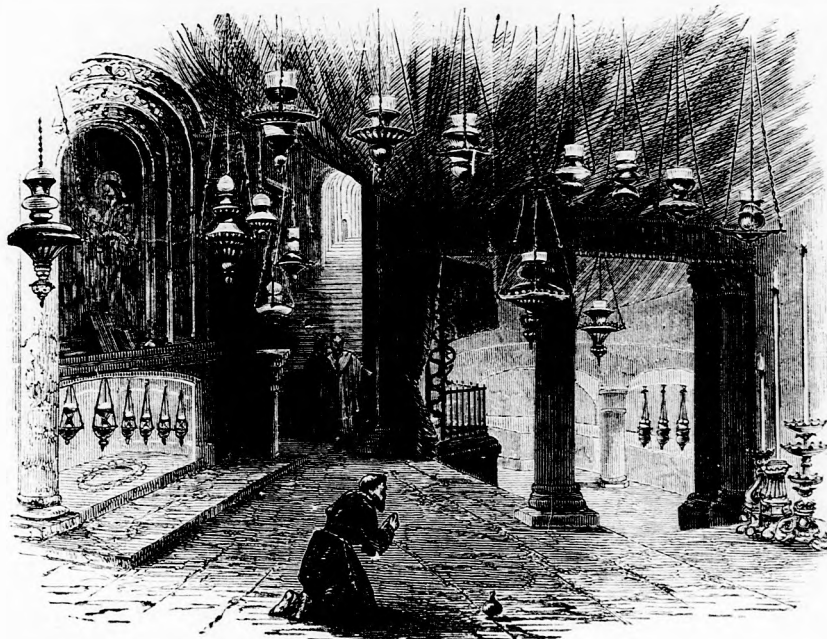
— Az már gonosz multság lesz, nagyságos uram.

Dani bácsi maga is azt hitte. De ebben bizony nagyon csalódott és ha egy esztendő múlva valaki azt mondta volna,

hogy a kis Andort elveszik a háztól, annak ugyan meggyült volna a baja, nemcsak Dani bácsival, hanem az öreg Jánossal is, a ki huszárviselt ember léteére akárhányszor mondta:

— Milliom kartács! Fölapritom, keresztül szurom, agyonlövöm, a ki csak görbén nézni is mer a mi aranyos kis fiunkra.

Mert nem telt bele egy hét, már

A BETLEHEMI SZENT HELY. (Lásd a 414. lapon.)

kedvence lett a kis fiu Dani bácsinak is, az öreg Jánosnak is, olyan aranyos gyermek volt. Az igaz, hogy nagy fölfordulást okozott a házban. Dani bácsi magához vette Anna nénit, egy távoli rokonát, mert hát az ilyen jó nénike jobban tudja gondját viselni a kis gyermeknek; nem is ment Dani bácsi olyan pontosan sétálni, nem olvasta mindig ugyanazon időben hirlapjait. Tulajdonképen biz ő ezt mind tehette

volna, ha sokkal nagyobb örömet nem talált volna abban, hogy Audorkával tréfálkozzék. Szerette is a kis fiu úgy, mint a tulajdon édes apját.

Nem sok kellett volna hozzá, hát bizony elkényeztették volna a jó öregek s ebből aztán baj lett volna. De Dani bácsi okosabb ember volt. Eszébe jutott, hogy szerencsétlen testvéreinek, Audorka atyjának is az volt a baja, hogy kicsiny korá-

ban elkényeztették s később nem bírtak vele; ettől a hibától tehát megóvta Andorkát és ez nem volt nehéz, mert Andorka szófogadó, illedelmes fiu volt s akármit parancsolt neki Dani bácsi vagy Anna néni, mindig duzzogás nélkül teljesítette. Így persze nem csoda, hogy mindenki szerette.

Hetek, hónapok, aztán pedig esztendők multak az emlékezetes Karácsony-est óta. Andorka már nagyocska lett, iskolába járt és szorgalmas, jó diák volt; igyekezett példás viselettel tanusítani háláját jóltevői iránt. Mert most már eléggé nagy volt, hogy megértse, menyi hálával tartozik a jó Dani bácsinak, tudta azt is, miként került ama Karácsony-este Dani bácsihoz. Megtudta persze még azt is, hogy szülei valahol messze idegen világban élnek, ha ugyan még élnek. Mert többé soha sem érkezett hír róluk s ez sokszor mélyen elbusította a jó fiut. Nagyon keveset emlékezett szüleire, igen piczike volt, mikor elszakadt tőlük; de jó mamájára mégis emlékezett egy kicsit, mint valami régi álmképre s gyakran tűnődött, fogja-e még valaha látni. Talán már nem is él! Arvának érezte magát s el-elszomorodott, mikor boldogabb pajtásait szerető mamájokkal együtt látta.

Dani bácsi persze épen nem vette rossz néven, hogy Andor ily szeretettel gondolt szüleire, mert ez csak nemes szívét bizonyította.

Mialatt azonban Andor évről-évre derekabb fiuvá fejlődött, az öreg Dani bácsi kissé betegeskedni kezdett s orvosa azt tanácsolta, hogy a városból költözzék falura, jó szabad levegőre. Nem könnyű dolog volt erre rábeszélni Dani bácsit, mert így meg kellett volna válni Andortól, a ki már iskolába járt. De hát meg kellett lennie s a válást könnyebbé tette az, hogy Dani bácsi falusi jószága nem volt messze a várostól. Andor nemcsak a nagy szümidőt, hanem évközben is a szünnapokat otthon töltötte.

Volt is mindig vig élet Dani bácsi házánál, mikor kedvenceze otthon volt. A szomszédból összegyültek a pajtások, s az egész ház regett a fiuk zajos játékától. Dani bácsi pedig, a ki hajdan gyűlölte, az efféle lármát, nagy örömet talála benne, hogy olyan vidám élet van körülötte.

A karácsonyi szép ünnep közeledett újra s Andor megint otthon volt. Pompás téli idő járt, nagy hó volt, fagyott, lehetett szánkázni, korecsolyázni és Andornak a komoly tanulás után bizony jól esett a pihenés és szórakozás. Nem is volt ebben hiány, Karácsony estéjére pedig nagy mulatságot rendezett Dani bácsi, összehívta Andor pajtásait és mindenik számára vásárolt holmi ajándékot, legtöbbet persze az ő kedves öccsének, Andornak, a kiről épen ezen az estén mindig különösen meghatva gondoskodott, mert hiszen karácsonyi ajándéku kapta egykor s azóta öröme lett öreg napjainak.

A vendégek estére voltak meghíva s még jó ideig várni kellett reájok, mert még csak épen megebédeltek. Andor délig már korecsolyázott s most e szavakkal lépett Dani bácsihoz:

— Kedves bácsikám, olyan pompás az idő, — nem szánkázhatnánk addig, míg beesteledik?

— Dehogynem, kedves fiam! Fogass be!

Pár percz mulva már a szánban ültek s a csöngettyüs lovak gyorsan röpték a könnyű szánt a sima havon. Dani bácsinak is, Andornak is igen jó kedve volt s nagy kedvük telt a kellemes szánkázásban.

— Tudod mit, fiam? szólt egyszerre Dani bácsi, betérünk a szomszéd faluba Elek bácsiékhoz és elcsaljuk magunkhoz Ödönt, a ki jó pajtásod.

— Jaj de jó volna, ha mamája eleresztené!

— Megpróbáljuk. Estig megjárjuk s ha azalatt érkezik is egy-két vendég, otthon van Anna néni, elfogadja őket.

A
szán még
sokára
aztán jók
kidisputá
mamája.
kis idő s
ugyan es
rontotta
közben r
dajok s
tette a te

Mig
jókedvü
vigan ha
inkább
hóban b
bukva, r
szél oly
kodta ar
ták mer
valami
asszony
öt-hat
csak be
Már jó
leányka

—
tovább
—
mekem
nem ál
Csengő
megseg

Cs
Két vic
A gyal
a mint
röleg,
csakho
ropogá
hogy m
volt ke
dult id

—
Karác

A kocsis megkapta a parancsot s a szán még gyorsabban siklott tova? Nemsokára betértek Elek bácsiékhoz. Itt aztán jókedvű alkudozás után csakugyan kidisputálták, hogy Ödönt eleresztette mamája. Csakhogy ebbe bele telt egy kis idő s mire utnak indultak, már csakugyan esteledni kezdett. Ez azonban nem rontotta jó kedvöket, de még az sem, hogy közben megereedt a havazás. Volt jó bundájok s így a hó még mulatságosabbá tette a téli kirándulást.

Míg a szán gyorsan röpité tova a jókedvű utasokat, két más utas kevésbé vígan haladt előre. Gyalog mentek, vagy inkább már csak vánszorogtak, a mély hóban be-besüpedve, néha az ut árkába is bukva, mikor letévedtek az utról, mert a szél oly erősen kavarta a havat és csapkodta arcukba, hogy sokszor nem is látták merre mennek. Ruházatuk sem volt valami nagyon meleg, kivált a sápadt asszonyé, míg a mellette lépegető kis öt-hat éves leányka úgy a hogy mégis csak be volt pólyázva egy nagy kendőbe. Már jóformán egészen sötét volt, s a kis leányka fájdalmasan sóhajtá:

— Mamácskám . . . már nem bírok tovább menni . . . igazán nem bírok.

— Csak még egy kicsit, édes gyermekem . . . már nem lehetünk messzire. Itt nem állhatunk meg . . . megfagynánk. Csengőket hallok, valaki jön . . . talán megsegít, vagy legalább utba igazít.

Csakhamar utól is érte őket a szán. Két vidám fiú és egy öreg ur ült benne. A gyalogosok félrehúzódtak az utból, de a mint a szán közeledett, az asszony kérőleg, kinyújtott kézzel szólt valamit, csakhogy a lovak csöngetyűitől, a hó ropogásától nem igen lehetett hallani hogy mit, a Miska kocsisnak pedig nem volt kedve megállani ebben a rozra fordult időben. Gyorsan odább hajtott.

— Szegények, ezeknek bizony rossz Karácsonyuk van, szólt Dani bácsi.

Mert ő volt az öreg ur s Andor ült mellette meg Ödön. A bácsi szavaira Andor hirtelen elkomolyodott, aztán visszavisszanézett ama szegény nő és kis leánykája után; de a sötétségben nem látott többé semmit.

Egy-két órával később nagyban állt a multság Dani bácsiéknál, a vendégek mind együtt voltak, a bácsi kiosztotta a fiuknak az ajándékokat s erre még nagyobb lett az öröm és vigasság. Csak Andor nem volt jókedvű, látszott, hogy csak úgy erőlteti a vidámságot. Pedig ő kapott legtöbb és legszebb ajándékokat. Utoljára Dani bácsinak is feltűnt a dolog s kérdezte, mi a baja?

— Nincs semmi bajom édes jó bácsikám. Csak nem tudok szabadulni attól a gondolattól, hogy az a szegény asszony meg az a kis leányka hogy vergődnek ott kint az uton, ebben a szörnyű fagyban. Ki tudja, hátha odavesznek!

— Oh, dehogya! Azóta már bizonyosan otthon vannak.

— Nem igen hiszem. Az a szegény nő kérni akart valamit . . . talán a kis leány már nem bír a hóban gázolni, s anyja nem bírja karján vinni. Szegények bizonyosan megfagynak, ha fáradtan eldőlnék az uton.

— Ejnye, no, de furcsákat gondolsz ki épen ezen a szép karácsonyi vig estén, szólt Dani bácsi s szeretett volna haragot mutatni, de igazában az ő jó szívét is meghatotta az a borzasztó goodolat és sajnálta, hogy elhajtattott a szegények mellett.

Andor pedig esdőleg mondá:

— Édes jó bácsikám, ne haragudjék, de nincs nyugtom. Lássá, épen Karácsony estéjén mindig eszembe jut, mi lett volna belőlem, ha bácsikám akkor be nem fogad a házába. Ki tudja, látha az a szegény nő és leánykája is valami szerencsétlenek? Engedje meg, kedves bácsikám, hogy be-

(Folytatása a 410. lapon.)

PAPRIKA JANCSI SZINE (Lásd a 411. lapon.)

(Folytatás a 407. laphoz.)

fogassak és újra oda szánkázzak, aztán ha csakugyan valami bajuk esett volna, éjszákára ide hozzam őket.

— Jól van no... hanem te csak maradj itt pajtásaiddal, majd én magam megyek.

Néhány perc mulva be volt fogva és Dani bácsi beült a szánba, de beült Andor is, mert igazán nem volt nyugta, s azt mondta, hogy a homályban ő jobban is lát. A szán ezuttal lassabban haladt és mindnyájan figyelmesen nézegettek jobbra-balra: már nem messze voltak azon helytől, a hol elébb a nőt és leánykát látták. Dani bácsi már épen azt akarta mondani, hogy lám, nincs sehol semmi, — mikor Andor egyszerre fölkiáltott;

— Dani bácsi... nézze ott az ut szélén... két ember ül... a hó egészen befújta, de láthatni, hogy egy asszony és egy kis gyermek.

Megálltak, kiugrottak és oda siettek, Andornak igaza volt. A két szerencsétlen utas volt ott. Végkép kimerülten rogytak össze, s kétségbeesetten, tehetetlenül várták a halált. Már félig eszméletlenek voltak, mikor Dani bácsi megrázta az asszonyt.

— Alljon fel! Hiszen itt meghal!

A nő bágyadtan nézett rá s halálán mondott valami érthetetlen szavakat.

— No most nincs idő a beszédre. Gyorsan be a szánba! Miska, segíts, emeljük be!

Dani bácsi és Miska az asszonyt, Andor pedig a kis leányt kapták fel s behelyezték a szánba, ott pedig betagargatták bundákkal, pokróczokkal.

— Most gyorsan hajts haza, parancsolá Dani bácsi.

Andor távollétét otthon csak később vették észre vigan mulatozó pajtásai. Eleinte azt hitték, valami dolga akadt s mint kis házigazda rendezget valamit vendégei

számára. Mikor megtudták, hogy Dani bácsival együtt kiszánkózott, persze csodálkoztak. Valami fontos dolognak kellett történni, azt gyanították; és bizonyosan rövid idő mulva vissza is térnek, mert különben elbucsuztak volna. A fiuk tehát az ablaknál lesték Dani bácsi és Andor megérkezését.

Végre hallatszott a lovak csengője s a szán befordult az udvarra. A fiuk mind kiszaladtak az ajtó elé nagy kíváncsian, hogy hát hol járhattak ilyen időben; de amit azután láttak, az még kíváncsiabbá tette őket, érteni meg épenséggel nem értették.

A szánból legelőször Dani bácsi ugrott ki s jóformán ölben emelt ki egy sápadt arcú, de egész boldogan mosolygó nőt.

— Tamaszkodjál jól reám, kedvesem, szólt Dani bácsi a nőhöz szeretettel.

Azután Andor ugrott ki és ő már igazán ölben emelt ki egy kis leánykát. Izmos fiu volt, könnyen bírta s közben mint valami kis babát magához szoritotta és félig kacagva, félig sirva össze-vissza csókolgatta.

— Itthon vagyunk már, biztatá, nincs már semmi baj.

Andor előre szaladt a kis leánynyal be a házba, Dani bácsi és a nő pedig utánok s mihamar eltűntek az Anna néni szobájában. Annyira el voltak foglalva és fel is izgatva, hogy oda sem néztek a fiuknak; ezek csak néztek, láttak is, de meg nem foghatták, mit jelent ez. És még azután várniok kellett jó ideig, mert Andor nem jött elő, csak Dani bácsi, ki örömtől sugárzó arccal lépett a vendégek közé.

— Fiaim, csak játszatok szépen... Andor majd később előjön... nagy, igen nagy öröm érte... majd megtudjátok. Ez ám a boldog Karácsony-est. S a jó fiu magának köszönheti... majd meghalljátokat.

A fiuk tehát játszhattak, míg végre megjött a vacsora ideje. Mikor a nagy ebédlőbe léptek Anna néni mellett ott látták azt az idegen nőt, ki most csinosan föl volt öltözve Anna néni egyik ruhájába. Mellette volt a kis leányka, a kinek hamarjában nem kerithettek más ruháskát, de csinosan rendbe hozták öltözetét. Andor egyik kezével az idegen nőt, másikkal a leánykát tartotta átölelve s így szólt ujjongó hangon.

— Fiuk, kedves barátim, ez az én édes jó mamám, ez meg a kis Eszti ke hugom!

Volt persze nagy csodálkozás s a vendégek csak nagy sokára értették meg a dolgot. Mindent nem is lehetett nekik elmondani, tulajdonképen Andor sem tudott mindent, csak Dani bácsi. Szerencsétlen testvére, az Andor atyja, csakugyan kivándorolt messze idegen országba nejevel, de ott is üldözte a balsors. Egy kis leánykájok született ugyan, ebben volt nagy örömük; de sok nélkülözést kellett szenvedniök s végre a szerencsétlen apa megbetegedett. Ekkor irtak Dani bácsinak, kitől addig büszkeségből nem akartak segítséget kérni; de a levelet visszakapták s az volt ráírva, hogy a városban nem lakik az, a kinek czimezve van. Persze, mert Dani bácsi már több évvel előbb kiköltözött falura, amit ők nem tudtak. Andor atyja meg is halt és ekkor az özvegy a kis leánykával utra kelt haza. Sok baj és nyomoruság közt meg is érkezett a városba, hol azelőtt Dani bácsi lakott, s hol az anya legalább Andornak nyomát kereste. Végre meg is tudta, hol van fia és a tél daczára utnak indult, gyalog, mert már minden pénze elfogyott. Oda veszett volna, még pedig közel a célhoz, ha Andor meg nem könnyörül az akkor még ismeretlen utasokon.

— Igen, kedves sógornőm, fiadé az érdem, hogy megmenekültél a veszedelem-

ből s most itt boldogan együtt vagyunk, szólt aztán Dani bácsi.

Legboldogabb mégis Andor volt, s nemcsak mamája és hugocskája ölelték meg, újra meg újra, hanem pajtásai is.

Vacsora után aztán a mama és Eszti ke is részt vettek még a mulatozók örömeiben s nem hiszem, hogy széles ez országban valahol boldogabb Karácsony-estet ültek volna

Andor mamája természetesen ott maradt végkép Eszti kevel együtt és csak azt sajnálták kissé, hogy Andornak vissza kellett térni a városba iskolába. De az iskola sem tart örökké s a szünidőkben aztán mindnyájan boldogan együtt voltak, sokszor emlegetve a karácsonyesti eseményeket.

Paprika Jancsi színháza.

(Képpel a 408.—409. lapokon)

HÁT ez ugyan mi?
Paprika Jancsi!
A gyerekek kint
Össze kerülnek,
S a padokon mind
Összevegyülnek.
Hej haja! Hó, hé!
Kezdje ugyan már!
A színi bódé
Tömve vagyon már!
Csengetyü szólal
S nagy örömeikre
Paprika Jancsi
Ugrik a gyöpre.
Kitör a szín-láz,
Tapsikol, ujjong
Apraja, nagyja.
A kicsi színház
Deszka fapadja
Megreccsog, hajlong.
Éljen a kacski
Paprika Jancsi!

EGY PÁR KORCSOLYA.

— Beszélyke. —

(Vége.)

ASZAP reggel Milike azt vette észre, hogy Béla nyugtalanul, boszus arczczal jár ide-oda és kutat, keresgél valamit.

— Mi bajod? kérdé Milike. Elvesztettél valamit?

— Dehogyan vesztettem... azaz... meg nem foghatom... a korcsolyám elűnt. Tegnap este oda akasztottam a tied mellé a tornácra, a tied most is ott van, de az enyém nincs.

— Az lehetetlen. Nézzük meg jobban.

Kimentek együtt, de bizony együtt sem találhatták meg azt, ami nem volt ott.

— Talán mégsem ide akasztottad, szólt Milike. Szórakozottságból bevitted a szobába.

— Dehogyan! Világosan emlékezem... de különben már kerestem a szobában is... kikérdeztem a cselédséget, de senki sem tud róla semmit... szórén-szálán elveszett!

— Ez már furcsa! Csak nem lopták el? Hiszen akkor elvitték volna az enyémet is.

— Már pedig ellopták, szólt Béla dühösen. És én azt is tudom, kicsoda. A tiedre nincs szüksége annak, a ki ellopta.

— Ki az?

— Ki? Hát Károly.

— Ugyan hogy gondolhatsz ilyet? szólt Milike elszörnyűködve. Károly néha ingerkedik, de nem tolvaj.

— Már pedig ő tette, pattogott Béla. Tegnap fenyegetőzött is. Most már értem, mire czélozott. Csakhogy rosszul számított. Megyek mindjárt az édes apjához, majd meglátjuk, ki nevet utoljára.

— Oh Béla, ne tedd azt! Látod, mégsem egészen bizonyos, hogy Károly vitte el... s ha apjának azt mondanád,

az nagyon fájna nemcsak Károlynak, hanem apjának is... Képzeld, ha valaki a mi apácskánknak azt mondaná, hogy te tolvaj vagy! Még ha be sem tudná bizonyítani, akkor is gyanakodnának.

— Eh, ti leányok mindjárt siránkozatok. Mikor mondom, hogy bizonyosan Károly vitte el...!

— De nem tudod bebizonyítani, pusztán gyanúra pedig nem szabad ám vádaskodni.

Milike szavai megingatták Bélát.

— Jól van no, hát nem megyek mindjárt. De majd meglátod, hogy nekem van igazam. Majd kiderítem én azt és akkor jaj neki!

De hamarjában, ezt nem volt olyan könnyű kideríteni. Károlyt, ha csakugyan belopózott is a tornácra, nem látta senki, a korcsolyát sem lehetett nála látni.

— Bizonyosan jól eldugta, gondola Béla. De majd előveszi délután, ha korcsolyázni akar. Akkor majd rajta kapom.

Dél előtt Béla és Károly egy párszor látták egymást messziről és Károly feltűnően gúnyosan nézett ellenségére, ami csak még inkább megerősítette Béla gyanúját. Alig várhatta azt az időt, hogy rajta kapja Károlyt, a mint a lopott korcsolyát használja.

Ebéd után mindjárt készült is kimeni a tóhoz, de épen már indulni akart, midőn atyjával találkozott, ki így szólt:

— Kedves fiam, valamiképp eszedbe ne jusson a tóra menni korcsolyázni. Az idő nagyon megenyhült, a jég gyöngye, baj történhetnék. Figyelmeztessd pajtásaidat is, hogy oda ne menjenek.

Béla meg volt akadáva, mit tegyen. Szokva volt, hogy jó szüleinek mindig és mindenben engedelmeskedjék, nem is keresett soha semmi kifogást, ürügyet, hanem úgy tett, a mint szülei kívánták. Meg is győződött sokszor, hogy így van legjobban, azért most sem gondolt arra, hogy atyja akarata ellenére tegyen. Igen, de akkor rajta nem kaphatja Károlyt.

— A tóra nem megyek, de a partra elmehetek, gondolá aztán. Ott is megcsip-hetem majd Károlyt, mikor leoldja lábairól a korcsolyáimat. Mert fogadni mernék, hogy már javában használja.

Igaza is volt. A mint a tó partjára ért, láthatta Károlyt, ki vigan siklott tova a jégen s egyszer a part közelébe fordulva gúnyosan kiáltá:

— Nos, Béla barátom, hát te nem korcsolyázzol? Talán nincs korcsolyád?

Béla fülig vörös lett mérgében és kevésbe mult, hogy Károly után nem szaladt. De ugysem érhetne volna utól korcsolya nélkül, aztán meg eszébe jutott atyja tiltalma is, ámbár ezuttal olyat gondolt magában, hogy apjának még sincs igaza. Hiszen ott korcsolyáznak a fiuk és nincs semmi bajuk. De azután megint az jutott eszébe, hogy eddig még persze nincs, hanem a következő perczben már lehet, ha valami veszedelmes helyre tévednék, a hol már nagyon meggyöngült a jég.

— Figyelmeztetnem kell őket, gondolá.

De épen, hogy ezt gondolta, látta, hogy a fiuk messze a tó másik végére gyültek, csak Károly maradt közepén. Amott tul pedig valaki beszélt a fiukhoz, kik aztán rögtön kimentek a partra és elszéledtek. Intettek messziről Károlynak is, de ez nem hallotta.

— Bizonyosan figyelmeztette őket, gondolta Béla. Most már csak Károly van e jégen. Vele pedig nem beszélék. Mi közöm hozzá? Ellenségem . . . ellopta korcsolyáimat, meggyözödtem róla. Majd számolunk.

Ezzel megfordult s hazafelé indult. De tudja Isten miért, nagyon furcsa nyugtalanságot érzett, elégedetlen volt magával. Mintha valami azt sugta volna neki, hogy gonosz dolgot követett el. Egyszer-kétszer vissza is fordult, hogy megint a tóhoz menjen, figyelmeztesse Károlyt, de azután megint csak hazafelé ment.

— Eh, nem fog a jég beszakadni . . . nem lesz semmi baja.

Épen azt gondolta, mikor éles sikoltás hallatszott a tó felől. Béla majd elesett ijedtében. Hátha Károly esett a jég alá . . . ha oda vész, kinek a büne lesz?

— Én leszek oka . . . egy pár korcsolya miatt veszni engedtem s nem is bizonyos, hogy az én korcsolyámat használja, kaphatott mástól . . . s én boszúból nem figyelmeztettem a veszélyre.

Mialatt ezt gondolta, már teljes erejéből futott a tó felé, honnan folyton hallatszott a segélykiáltás. Mikor Béla a partra ért, látta, hogy már több fiu siet a jégen egy pont felé, hol csak egy fej meg egy kéz látszott ki a jég alól. De a fiuk nem mentek egész közel, mert a jég szakadozni kezdett a lábuk alatt. Béla a veszedelem láttára megfélekedett atyja tilalmáról és szintén oda sietett.

— Nem lehet közelebb menni, szólott egyik fiu. Beszakad alattunk is a jég s rajta még sem segítünk, szaladjunk haza kötélért. Addig tartsd fenn magadat, Károly!

Ezzel a fiuk elszaladtak, Károly pedig kétségbeesetten vergődött, végre azonban mozdulni sem mert, mivel a mint kikapaszkodni igyekezett, testének sulya alatt a jég mindig letört. Görcsösen fogózott tehát a jégbe s hideg vízben lebegett. De ha megdermed a karja s lezuhan . . . akkor vége örökre, eltűnik a jég alatt.

Béla látta ezt, tudta, hogy nincs idő várni, míg a fiuk a faluból segítséget hoznak. Körülnézett s a parton egy hosszú petrencze rudat pillantott meg, melyet még a nyári mulatók felejtettek ott. Hamar letolta a jégre, s végig csusztatta a tavon. Mikor a veszedelmes hely közelébe ért, hasra feküdt, tudva, hogy így jobban megbirja a jég. A rudat aztán mint valami hidat keresztül tette a léken, melyen Károly vergődött, aztán így szólott:

— Kapaszkodjál a rudba, ez alatt nem szakad be, nagy darabon tartja a jég. Aztán hason csuszszál ki!

Egy perczcel később Károly kiint volt a parton, lucskosan, dideregve, de egyéb baj nélkül. Leoldotta lábáról a korcsolyát és szegyenkezve is, meghattottan is mondá:

— Oh Béla, te megmentettél . . . már nem birtam volna sokáig fentartani magamat . . . Pedig nem is érdelmeltem, hogy jó légy hozzám, sokat boszantottalak, elcsentem a korcsolyáidat . . . itt vannak, de hidd el, ezentul igaz jó barátod leszek, csak most bocsáss meg.

— Hagyd el, én még gonoszabb voltam. Egy pár korcsolya miatt majd veszni hagytalak s én vagyok oka, hogy veszedelmebe jutottál. Hanem jövőre legyünk igazi jó barátok. Most pedig siessünk haza, mert rád fagy a nedves ruha s belebetegednél.

Béla rég nem érezte magát olyan jól, mint e napon, mikor a harag, gyűlölség fölött győzött benne a jószív és megbocsátás. S a szünnapokat aztán igen kellemesen töltötte Károlylyal, kibén igaz jó barátot nyert egész életére.

KARÁCSONY.

(Képpel a czimlapon.)

ARANY sugarakkal szállasz
Boldog Ünnep, te mi ránk!

Dicsőeneket zengedeznek
Égben, földön egyaránt.

Csillagok legfényesbiké
Gyul ki e szent éjjelen.
Bár láthatlan a kis Jézus,
Mégis mindenütt jelen.

Gyermek szívü hő szeretet
Eget földet ölel át,
Angyal-sereg, szüle s gyermek
Hangoztat halléluját!

Fenyő illat most a tömjén,
S oltártüz a gyertya-láng:
Kicsi Jézus kis kezdeddel
Add áldásodat reánk.

A kunyhónak bus homálya,
A szegénység bus szíve:
Ó engedd, hogy kiderüljön
Nevéd dicsőségire.

Csill! Rejtelmes nesz közelget —
Ajtó nyíl — láng ezrivel —
Családoknak szent Ünnepe,
Boldog Karácson, jövel!

A BETLEHEMI SZENT HELY.

(Képpel a 405. lapon.)

AZ EGÉSZ kerek földön, a hol csak keresztények laknak, áhitattal emle-tik a szent Karácsony alkalmával azt a helyet, hol hajdan a Megváltó, Jézus született: Betlehemet. Ésszokásban van nálunk is, hogy ügyes gyermekek Karácsony esté-jén körüljárják Betlehem-énekre, muto-gatva a magukkal vitt szekrénykében, mi-ként fekszik a kis Jézuska a jászolban, a

melyben született, mikor szülei Bethlehembe érkeztek s nem lévén rokonuk, jó barátjuk, az idegenek számára való fogadóba tértek be megpihenni.

Nem szabad ám azt hinni, hogy az a betlehemi fogadó akkor olyan valami volt, mint most a mi vendéglőink kényelmes szobákkal, ágygyal, szolgálkkal. Nem bizony, mert az valósággal nem volt egyéb nagy udvarnál, melyet magas köfál vett körül. A fal belől boltozatos tornácot képezett s minden oszlopközben egy-egy csapat utas telepedett le pihenni; az udvar közepén pedig volt a kut. Nem volt ott se ágy, se asztal, se más efféle fényüzési cikk, és az utas nem is számított erre, magával hozta szőnyegét, leterítette a tornáczon s úgy pihent, ha tevéjét, lovát vagy szamarát kipányvázta az istállóban. És ha nagyon sok volt az utas, a később érkező nem is kapott helyet a földön tornáczon, hanem maga is beszorult az istállóba.

Nagyon-nagyon régi időben, mikor még a kanaániak laktak Palesztina nagy részében, még ilyen egyszerű pihenő helyek sem voltak, hanem minden községben a törzsfőnök gondoskodott az épen odavetődött utasokról. És még mai napig is híresek az arabok vendégszeretetükről.

De bár az utasok abban az időben biztosan számíthattak rá, hogy szívesen látják őket, mégis bajos volt az utazás, mert akkor még nem voltak olyan sűrűn a helységek egymás mellett, gyakran nem juthattak egy nap alatt egyik faluból a másikba. Nem is lehetett akkor olyan gyorsan utazni, mint mai napság, mert nem voltak jó csinált utak s a teherrel megrakott tevék, szamarak csak lassan ballagtak előre. Az utas kénytelen volt magával hordani mindenféle szerszámot, butort, még sátrat is, hogy éjszakára tanyát üthessen. Idővel aztán az ilyen tájakra, a hol sok utas járt, egy-egy jószívű földbirtokos bekerített egy darab földet fallal, hogy az utas menedéket találjon éjszakára. Rendesen árnyékos helyen,

forrás közelében voltak e bekerített helyek s az utasok hálások voltak már azért is, mert legalább nyugodtan megpihenhettek, nem kellett félniök ragadozó vadállatoktól. Mert a falba nem volt nyílás vágva, hanem keresztül kellett mászni a kerítésen.

Később, mikor az utasok száma még inkább szaporodott, már jobb efféle pihenő helyet rendeztek be, földön tornácokkal, bezárható kapukkal; még később pedig a fejedelmek és egyes gazdag emberek is hozzájok illő nemes cselekedetnek tartották, hogy ilyen pihenő helyeket építtessenek és ekkép hálás emléket biztosítsanak maguknak még hosszú idők multával is. Gondoskodtak kutakról, a tevék, szamarak számára való helyről s az egyes törzsek vetélkedtek, melyiknek földjén vannak szebb betérők utasok számára. És az ottani arabok még mai nap is sok helyen ilyen »khau«-ban pihennek meg mert »khau« a neve a betérőnek. S bármily véres háboru pusztítson köztük, ha egymás házaik földüljék is, a khaut soha senki sem bántja, ezt mintegy szent helynek tartják.

A betlehemi fogadó is ilyenforma volt, csak hogy ház is állt mellette s nagyon régi és érdekes története volt. Több mint ezer esztendővel Jézus születése előtt az a ház és udvar Boaz főemberé volt, s Boaz és felesége Ruth mindig nagyon szívesen látták az idegeneket. Fiaik, unokáik, is hasonlóképp cselekedtek, idő multával aztán ez a hely Bethlehem vendégfogadója lett és így tértek be oda József és Mária is, mikor Betlehembe érkeztek.

Mai nap sok jámbor keresztényen zárandokol a szent helyre, hol Jézus született. De most nem a hajdani fogadót találja ott. Templomot emeltek helyére s az ájtatos zárandók buzgó imát rebeg ott az egek Urához.

Jótekonyság, megfejtések és megfejtők és Forgó bácsi postája a jövő számban.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez!

VÉGÉRE járunk az esztendőnek, végére a „KIS LAP“ most folyó kötetének, mely immár a huszonharmadik. És mint az o esztendőnek nyomban megvan folytatása az új esztendőben, úgy a „KIS LAP“ eddigi kötetének jökora könyvtárát is szaporítani fogja a huszonharmadik kötet után a *huszonnegyedik* mely az új évvel indul meg és mindenben folytatása lesz az eddigieknek. Ezzel, azt hiszem, legjobbat mondtam kis olvasóimnak, kiknek serege több mint egy évtized óta, esztendőről esztendőre nagyobb számmal sorakozik körülöttem, bizonyosságul annak, hogy a „KIS LAP“ megtalálta az utat, melyen haladnia kell.

Olyan jó barátok közt, mint Forgó bácsi és az ő kis olvasói, fölösleges volna hozszoan elősorolni, mit mindent fog hozni a „KIS LAP“ jövő köteté. Gondoskodtam, hogy az olvasni valók érdekessége s a rajzok művészi kivitele jövöre is lépést tartsanak. Az első számban

„Kitaszítva!“

ezimel hosszabb elbeszélés indul meg, melyről annyit előre elárulhatok, hogy a „KIS LAP“ sok érdekes elbeszélései közt talán a legelső helyen fog állani. Közlök a jövő kötetben is újra **szindarabot** és minden számban **kisebb beszélyeket, meséket**, a kepekhez **ismeretterjesztő cikkeket, költeményeket**, ugyszintén egy kis fejtfőresre való **rejtvényeket, feladványokat, talalós kérdéseket**, míg **Forgó bácsi póstája** jövöre is szoros érintkezésben fogja tartani Forgó bácsit az ő kis hiveivel.

De még egy nagy cél elérését is remelem a jövő kötet lefolyása alatt. Nagy lelki örömmel tapasztalom, mily nemes áldozatkészséggel felelnek kis olvasóim a felhívásra, melyet hozzájuk a **szegény gyermek-kórház** ügyében intéztem. Csak szerény gyűjtést terveztem eleinte, de a nemes szívi kis adakozók eddig befolyt adományai arra bátorítottak, hogy nagyobb célt tűzzek ki: elhatároztam, hogy a gyűjtést addig folytatom, míg olyan összeg lesz együtt, melylyel a most épülő kórházban **egy ágyat alapíthatunk**. Erre **ezer forint** szükséges. Ez összegnek már több mint háromnegyedrészé együtt van és hiszem, mire a jövő kötet végére érünk, meg lesz **az ezer forint**. Az alapítvány **örök időkre a „KIS LAP“ olvasóinak nevét fogja viselni**, és maradandó emléke lesz a „KIS LAP“ olvasói nemes jó szívének. Az ekkép alapítandó ágyra a „KIS LAP“ olvasóinak, vagyis az ő nevökben öreg barátjuknak, Forgó bácsinak lesz joga mindig egy-egy szegény beteg gyermeket fölvetetni s minden meggyógyult kis beteg áldani fogja jótékonyágtokat.

Még tetemes összeg kell ugyan, hogy e nagy célt elérjük, de hiszem, hogy kis olvasóim közül azok a szerenesés gyermekek, kik jólétben élnek, ezental is meg fognak emlékezni szenvedő gyermektársaikról. A karácsonyi szép ünnep, az új év vidám napja annyi örömet hoz a boldogoknak, hogy bizonytal juttatnak belőle a szenvedőknek is!

Mihelyt az ezer forint együtt lesz, bezárom a gyűjtést. Azt hiszem, már a jövő kötet lesz az, melyben meg fogom fehétni s felállíthatom e szép emléket kis olvasóim nemes szívének.

Addig is az Ég áldása veletek!

Forgó bácsi.

Tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ t. előfizetőit, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 frt 80 kr.
Egész évre	5 frt 60 kr.

Az előfizetések, (melyeknek elküldésére legszivesebben a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadóhivatalához, Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1882. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.